

## POSTANOWIENIE

22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 22 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku K.M.

z udziałem K.M.1

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej K.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu

z 9 kwietnia 2024 r., VIII Ca 956/23,

**odrzuca skargę kasacyjną.**

A.W.

## UZASADNIENIE

Postanowieniem wstępnym z 9 sierpnia 2023 r. Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy K.M. i uczestniczki K.M.1 wchodzi nieruchomość położona w G., dla której w Sądzie Rejonowym w Toruniu urządzone są księgi wieczyste bliżej wskazane.

Na skutek apelacji uczestniczki Sąd Okręgowy w Toruniu zmienił zaskarżone postanowienie poprzez ustalenie, że nieruchomości położone w G., dla których Sąd Rejonowy w Toruniu prowadzi księgę wieczystą o numerach bliżej wskazanych, nie wchodzi w skład majątku wspólnego uczestników.

Skargę kasacyjną od całości postanowienia wywiódł wnioskodawca,

wnosząc o „uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu”.

Uczestniczka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania, o zasądzenie od wnioskodawcy na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Na mocy art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398<sup>4</sup> § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Zarówno wskazanie czy orzeczenie zaskarżone jest w całości, czy w części, jak też wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany należą do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, bez których nadzwyczajny środek zaskarżenia traci swą istotę. Elementy te są ze sobą ściśle sprzężone, dlatego w orzecznictwie wymaga się ich bezwzględnej spójności redakcyjnej. W przypadku, gdy zachodzi rozbieżność pomiędzy wymienionymi elementami, nie sposób twierdzić, że zakres zaskarżenia związany jest z zakresem wniosku kasacyjnego. Konieczne jest przy tym takie skonstruowanie skargi kasacyjnej, żeby zakresy te wynikały bezpośrednio z jej treści, a Sąd Najwyższy nie był obciążony ich określeniem lub doprecyzowaniem

w drodze jakichkolwiek zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 maja 2011 r., II CSK 688/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2011 r., V CSK 272/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00).

Skarżący nie zachował wymogów formalnych skargi kasacyjnej, które decydują o jej istnieniu. Sformułowanie zawarte w skardze kasacyjnej, zgodnie z którym autor skargi kasacyjnej „wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia” i nie określa zakresu żądanego uchylenia i zmiany, jest wadliwe. Skarżący powinien bowiem wprost wskazać czy domaga się uchylenia wyroku (postanowienia co do istoty sprawy) w całości czy w części (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2024 r., I CSK 4534/23). Sąd Najwyższy nie jest zaś władny zastąpić stronę i samodzielnie przyjąć żądanego zakresu, gdyż sformalizowanie postępowania kasacyjnego wyklucza analizę treści skargi pod kątem sprzężenia zakresu zaskarżenia i wniosku kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r., III CZ 52/13). Wymogi formalne skargi kasacyjnej wywodzonej w postępowaniu nieprocesowym pozostają bowiem tożsame z wymogami z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 519 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.).

A.W.

[SOP]